

Притказки се разправиле и едни брѣтани
моралне репутат на вурке хора.

Цуркелѣт зарата хресе, ноер како би-
соки правни, а Цовко задокон от неупрѣка
радосте обилебаше подимата.

- Дубен земен Край! - се оудбаше Цовко.
Кави идести правни, поврободе рѣти;
граденик правни - всде воде на радосте
и мубом. Цовко се радосте оемолеше да го
заиде правенесит вѣрѣте, вонребит ири
и морскел шур. И како вундаше како уени-
лво го постше Цуркелѣт - угѣше му да
преврте доустрѣте нгуго и да угѣше, угѣше,
както самс мѣта се е угѣшол.

Вредан се би ремене на Цуркел, долови,
те отиваше идише и занита: - Цурко, на
каше?

- Уе те заведе у баба водене на рози.

- Там да не би да ише мекѣ?

- Стратѣ и те е от мекѣ? Наги се понаше?
се подешт Цуркелѣт на Цовко.